

LBRIS

We know
books

Modeste Schwartz

VRĂJITORUL DIN DAVOS

**Minciună și adevăr
în ideologia Marii Resetări**

tradus de Diana-Teodora Rîtea

Alexandria
Publishing House

Cuprins

O prefață după doi ani și șapte luni	7
Stakeholderii plandemiei	13
Capitolul 1	
Marea Resetare: stânga minciunii și minciuna stângii.....	35
Capitolul 2	
O practică a conspirației.....	41
Capitolul 3	
Hilferding, Huxley, Schwab VS Lenin, Orwell, Macron: eseu de taxonomie zoologică a progresismului	55
Capitolul 4	
Götzen-Dämmerung la Davos	63
Capitolul 5	
Covidealerii nu-și trag propria marfă pe nas	71
Capitolul 6	
More of the same.....	83
Capitolul 7	
A nu știu câta „a treia cale” a lui Schwab.....	99

Capitolul 8	
Schwab, profet New Age	109
Capitolul 9	
Ce ne pregătește Schwab	123
Capitolul 10	
Lumea pe harta lui Schwab: geopolitica secolului al XXI-lea, așa cum se visează la Davos.....	129
Capitolul 11	
Triumful (aproape) modest.....	135
Capitolul 12	
Momente de angoasă.....	141
Concluzie: Sfârșit de partidă la Davos.....	149
Anexa 1	
„Criză sanitară” și manipulări lingvistice	161
Glosar de manipulare covidiană.....	179
Anexa 2	
Schwab și Malleret, studii de caz	191
Postfață	209

O prefață după doi ani și șapte luni

Încep această prefață în anul 2021 al erei creștine – deși pentru foarte mulți din cei care *nu* vor citi cartea de față vorbim, de fapt, despre anul 2 al Covidului. Pentru cei care o *vor* citi, a devenit probabil de mult evident că, la începutul anului 2020 al lui Hristos, am asistat – pentru prima dată de la Hegira (622) încoace – la nașterea unei religii. Prevestită de Rousseau, Robespierre, Kossuth, Marx, Engels, Lenin, Hilferding, Bernays, Huxley și Kojève, noua religie luciferiană – deși se laudă, evident, că ar fi ceva radical nou – nu este, de fapt, atât de nouă. Ca reîncălzire nu prea proaspătă a maniheismului, este o noutate ușor ponosită, de peste 2000 de ani, un fel de a doua tinerețe a lui Mihai Șora – la scară planetară. Deși noua religie are pretenții scientiste și se preface a fi o pură teorie a imanenței univoce, primele luni ale Covidului au arătat din belșug că este, de fapt, ca orice religie, dincolo de rațiune, dincolo de cifre, dincolo de planul faptelor, și poate fi combătută doar cu inteligență filosofică și teologică. Cu o atare intenție, cartea de față, semnată de bunul meu prieten Modeste Schwartz,

comentează prima evanghelie revelată a Covidului, publicată de profetul covidian Schwab în luna 5 a Covidului (iulie din 2020 pentru noi, creștini).

Dar – textul de față fiind prefața la ediția românească a comentariului respectiv – să rămânem un pic la calendar. În ziua în care încep să scriu această prefață, sunt *persona non grata* în România de doi ani și șapte luni. În data de 13 septembrie 2018 (era, întâmplător, a treia zi a anului 1440 al Hegirei), Ministerul Afacerilor Interne condus de Carmen Dan a luat decizia nr. 476947, prin care mi s-a interzis accesul pe teritoriul României pentru cinci ani, în virtutea „dovezilor” dintr-un dosar secretizat. După cincisprezece ani de ședere cu cazier gol, după cărți publicate în limba română, după ce i-am tradus pe Blaga, Suciu și Szöcs, după ani de muncă pedagogică la UBB, și cu un doctorat început la aceeași universitate. Cică puneam în pericol „securitatea națională” a statului român, precum și „integritatea lui teritorială”.

Ca autor al numeroaselor editoriale din presa internațională în care dezvăluiam rolul „statului paralel” în comedia pseudo-democratică de la București – în funcție, bineînțeles, de accepțiunea în care decidem să înțelegem termenul „Securitate” –, primul reproș putea fi, cumva, justificat. (Al doilea deja plutește prea departe în ridicol ca să-i fac cinstea vreunui comentariu.)

Dar împotriva României n-am păcătuit niciodată! Contactele pe care le-am avut cu regimul – într-adevăr dubios (cum a dovedit-o retrospectiv adeziunea lui fre-

netică la noul crez covidian) – de la Budăpesta nu s-au soldat niciodată în detrimentul României. Ca să nu mă glorific prea tare: nu am avut, de fapt, nici măcar ocazia să făptuiesc ceva împotriva Ei. Serviciile secrete, cu care mă asociază presa calomniatorilor și naivitatea publicului, mereu m-au ocolit grijuliu. Știu ei de ce: în baza lor de date, sigur nu am profilul psihologic al unui potențial „distins corespondent” – pe românește: nu am mutră de turnător.

Recunosc însă că, pe un plan cu totul inaccesibil băieților cu ochi albaștri și doamnei Carmen Dan – cel al duhului – am păcătuit cândva împotriva Poporului Român. Neglijându-mi propriile concluzii filosofice, i-am reproșat cândva lipsa lui de adeziune lăuntrică la un stat care nu a fost făcut de el, nu l-a reprezentat niciodată și a fost mereu o structură proconsulară, *comprador*, aflată în slujba imperiilor vremii. În momente de febră iliberală – de care, slavă Domnului, m-am vindecat anul trecut – mi-aș fi dorit să manifeste și el patriotismul acela modern care-i animă pe maghiari. Fidelitatea la *golem*. Iubirea de lanțuri. Patriotismul orb datorită căruia Ungaria, în clipa în care scriu, sub conducerea unui cărmaci viclean, mășăluiește eroic către o groapă grozav resetată.

Prin mila Domnului, României, cu tot cu politețea lor vestită față de musafiri, nu mi-au dat satisfacție la acest capitol. Și foarte bine au făcut! La început, au răspuns noului totalitarism occidental așa cum știu ei mai

bine, prin haiducie: continuându-și clandestin, obstinat viața imemorială, în cel mai suveran dispreț pentru tot ce se face și drege la Înalta Poartă (de la Stambul sau de la Bruxelles: nu-i totuna?), de toate gesticulațiile fanarioților de la București și ale Gauleiterilor de la Sibiu. Apoi, în ultimele zile ale lunii martie 2021, când noul crez satanist abia împlinise un an de viață, le-a ajuns cuțitul la os. A înțeles acel popor blajin că pribegii chiar intenționau să-i strice încă o sărbătoare de Paști. Și legendara mămăligă a explodat. Și mi-am recăpătat credința – nu în Hristos, de care nu m-am lepădat niciodată, ci în Poporul Român, așa cum învățasem mai de mult să-l iubesc: caraghios și nobil; indolent, dar deștept; fanfaron, dar cu frică de Dumnezeu; iubitor de Hristos și de libertate, glumeț și eroic.

De atunci, pe ecranele exilului, urmăresc cu inima la gură protestele din România. Îi ascult *live* pe Iulian Capsali, pe Dan Chitic glăsuind către popor. Știu unde umblă Bogdan Duca, ce scrie Gheorghe Piperea. Aștept nerăbdător apariția nașului meu literar din România, Alexandru Petria, în cușca leilor catodici – oameni cât se poate de diferiți, care, nu de mult, se credeau, care „de dreapta”, care „de stânga”, unii chiar „catolici”. Dar, cu toții, români în egală măsură, care știu diferența dintre om și oaie, și care nu vor intra de bunăvoie în staulul meticolos pregătit pentru ei de Schwab, de Gates și de mercenarii lor mioritici.

Iată România în care sper că mă întorc cât mai cu-

rând, după – vorba prietenului meu, poetul țigan maghiar Tamás Jónás – această *pauză de gândire*, care, până la urmă, mi-o fi fost de folos. Căci, dacă ne gândim bine, nu-i interzis nici SRI-ului să devină, uneori, instrumentul Proniei. Să mă întorc în România care se luptă pentru omenie, pentru Hristos și (deci) împotriva „marilor resetatori”. România în care urmează să-mi reiau destinul.

Raoul Weiss,
13 aprilie 2021

Stakeholderii plandemiei

„Religion is based on the idea that God is an imbecile.”

– Noam Chomsky

Rostirea adevărului vine mereu cu „costuri asociate”. În cazul „plandemiei”, cu o demonizare a tuturor celor care au curajul să gândească sau, Doamne ferește, să denunțe imensa mistificare a fenomenului. Însuși termenul de „covidiot”, potrivit Wikipedia, apare ca fiind „un individ care, în fața circumstanțelor cumplite pentru toți, acționează egoist față de ceilalți în loc să fie solidar și generos”. Adică se sustrage îndemnului: stai acasă, poartă mască, fii cobai!

Mai mult, termenul este asociat cu sintagma de „infodemie”, înțelesă ca supraabundență de informații, atât online, cât și offline, ce include încercări deliberate de diseminare a informațiilor greșite (fake news) pentru a submina răspunsul la sănătatea publică și pentru a avansa agendele alternative ale grupurilor de „covidioți” în scopul de a dăuna sănătății fizice și mentale a oame-

nilor, creșterii stigmatizării, amenințând/zădărniciind eforturile de redobândire a sănătății, anume prin nerespectarea măsurilor de sănătate publică, reducând astfel eficacitatea acestora și punând în pericol capacitatea țărilor de a opri pandemia.

Mai mult, „covidioții” sunt prezentați ca tributari unor teorii ale conspirației, dar etichetele lipite sunt mult mai vaste, mergând de la aderența la grupuri de „extremă dreapta” și până la grupuri care neagă Holocaustul!

Pentru cei deprinși cu propaganda stângistă, o astfel de imagine voit distorsionată a realității, ba chiar o întoarcere a ei cu 180 de grade, nu reprezintă nicio surpriză! În viziunea lui Nichita Stănescu ar fi imaginea șarpelui ce-și înghite coada, sfârșind în cele din urmă întors pe dos!

Cu volumul de față ne-am afla, așadar, oficial, în fața unui crâmpei al „infodemiei”, încropit tocmai de intelectualul alungat din cetate pentru simpla sa vină de a gândi, de a spune lucrurilor pe nume! Căci Modeste Schwartz este *persona non grata* în România, alungat fiind pentru cinci ani pentru „crima” de a fi denunțat în textele sale simbioza purulentă a „statului paralel” cu o putere politică abulică. Sigur, Schwartz împărtășește oarecum aceeași soartă pe care a avut-o și Renaud Camus, târât în fața instanțelor franțuzești, ori Dinesh D’Souza în Statele Unite, ca să citez cele mai cunoscute exemple.

Modeste Schwartz se întoarce acum, la mijlocul exilului, și ne aruncă peste ziduri, nu mănușa – cum s-ar

fi așteptat unii, ci tocmai o carte și, totodată, îndemnul sincer de a gândi. Demersul propus de autor nu este, totuși, foarte la îndemână!

Și am să explic! În primul rând, media corporatistă, copios finanțată, otrăvește constant conștiințele, inducând groaza. Întrebat în timpul unei expunerii cum se poate lupta împotriva spălării creierelor, Dennis Prager – una din vocile conservatoare americane puternice ale momentului, s-a văzut nevoit să ridice din umeri și să recunoască – oarecum placid – că nu are de oferit niciun răspuns.

Prager a explicat că deținuții politici condamnați la moarte în gulagul sovietic, chiar și în clipa finală, continuau să fie convinși că greșiseră față de partidul comunist și își acceptau pedeapsa ca fiind una firească pentru „crima” de a fi gândit diferit decât o impunea linia ideologică bolșevică. Altfel spus, nici chiar contactul dur cu realitatea nu îi mai ajuta în redobândirea conștiinței de sine, cum nici în perceperea realității.

În fața plutonului de execuție, când lucrurile erau extrem de clare, ei mergeau la moarte fără să se revolte, fără să strige „Libertate!” sau „Jos comunismul!” sau „Moarte lui Stalin!”, ceea ce părea de neconceput, căci majoritatea erau propriu-zis „vinovați” doar de faptul că s-au născut în clasa socială „nepotrivită” din perspectiva bolșevismului.

Metodele utilizate de KGB pentru spălarea creierelor, spre deosebire de cele utilizate de americani (MKUltra

sau similare), se bazau pe tehnici mult mai simple, dar mai eficiente! Astfel, cei din KGB au ajuns la concluzia că simpla expunere a unui individ la o anume informație asociată cu sentimentul de frică, în mod constant repetată timp de două luni, îl făcea pe acesta să creadă orbește în informația inoculată. Mai mult, chiar dacă ulterior i se prezentau documente sau fotografii ce contraziceau cele inoculate, cel spălat pe creier refuza să creadă în veridicitatea lor.

Dar să vedem și cum s-a procedat la nivel colectiv! Într-un interviu din 1985, Yuri Bezmenov, un agent KGB care a defectat în Occident în 1970, dezvăluia strategia Uniunii Sovietice de destabilizare a Statelor Unite.

Partea șocantă survine la afirmația că cea mai mare parte a procesului era înfăptuit chiar de americani „datorită lipsei standardelor morale”. Artiști, ziariști, profesori universitari etc. au acceptat să propage ideile comuniste de dragul unor foloase individuale, propriu-zis punându-se în slujba agenților sovietici.

Manipularea exercitată de mass-media și mediul academic s-a realizat fără mare greutate, spre surprinderea sovieticilor.

După absolvire, tinerii astfel îndoctrinați au intrat în instituțiile cu cea mai mare influență asupra societății și culturii, precum universități, mass-media, agenții guvernamentale și organizații non-profit. Ceea ce i-a ghidat în acea perioadă a fost în principal teoria „marșului lung prin instituții” propusă de marxistul italian

Antonio Gramsci. Acest „marș lung” a avut drept scop modificarea celor mai importante tradiții ale civilizației occidentale. Drept urmare, generații de tineri au fost îndoctrinați cu ideologia comunistă în avalanșa ce a urmat.

Cel mai eficient instrument de capturare a culturii este dominația asupra limbii. Nu întâmplător găsim astăzi termeni precum „libertăți”, „progresism”, „valori europene”, „democrație liberală”, „principii ale statului de drept”, „justiție socială” etc. total dezbrăcate de sensul lor inițial!

Când cineva spune „valori europene” nu se gândește la Mozart, Rubens, Balzac, ci la homosexualitate, feminism, islamism – traduse prin incluziune, libertăți sexuale, îmbogățire culturală.

La fel, noțiunea clasică de democrație nu are nimic de a face cu „democrația liberală” – care exclude orice formă de existență al unui alt curent de gândire decât cel așa-zis liberal, dar bolșevic în esență!

Dacă primul stadiu al procesului, cel al demoralizării, se prevăzuse de KGB să dureze 15-20 de ani, perioada creșterii unei generații, adică spălarea creierelor cu ideologie comunistă, cea de a doua etapă – aruncarea societății în haos – era estimat să se întindă pe o perioadă între doi și cinci ani. Această etapă prevedea schimbarea bazelor economiei, a relațiilor externe și a sistemelor de apărare, cu sprijinul unui guvern intruziv în viața oamenilor și cu propagarea în continuare a ideilor subversive în presă și mediul academic.

A treia etapă – criza – estimată la o perioadă de la două la șase luni reprezenta episodul în care „idioții utili”, nemaifiind necesari, sunt eliminați, totul terminându-se cu un război civil sau cu o revoluție. Adică exact cum s-a procedat deja în Grenada, Afganistan, Bangladesh sau China!

Ultima etapă este cea a normalizării, când populația începe să asimileze comunismul. Și această etapă este de durată și poate însemna chiar și 20 de ani.

Propunerile ambițioase, cum ar fi „Marea Resetare”, vizează așadar schimbarea fundamentală a lumii în economie, relații internaționale și sisteme de apărare și stabilirea unei guvernări globale, anume tabloul este identic cu cel din etapa a doua a lui Bezmenov, post-destabilizare, adică aruncarea în haos.

Sigur că în astfel de condiții, receptarea adevărului devine o chestiune dificilă, mai ales în condițiile în care orice dezbatere este suspendată de facto. Pe de o parte, după cum constată și autorul, avem de a face cu o „incredibilă decrepitudine intelectuală a elitei occidentale”. Numeroasele „reformate” ale educației au avut un rol determinant aici. În România situația este și mai gravă. Aici nu mai vorbim despre decrepitudine, ci despre moartea cerebrală a „elitei”. Cu scriitori precum Cărtărescu și cititori precum Băsescu.

Avem apoi o adevărată tribalizare, când vine vorba despre diferitele curente politice din societate, și o imensă fragmentare, copios sprijinită de sistem, de establish-

mentul gata infectat de ideile marxiste. Fiecare astfel de fragment are apoi o față atașată, astfel încât, adepții unui curent se percep ca fiind combatanți pe viață și pe moarte cu adepții oricărui alt curent doctrinar sau de altă natură și ar lua de beregată pe oricine le contrazice liderul.

În cazul „pandemiei” acest mod de a-ți ridica „idoli” în politică se materializează în acceptarea sau respingerea oricăror abordări în privința măsurilor pro sau anti-mască, vaccin etc. în funcție de opinia liderului, considerând orice altă abordare diferită de cea a „tribului” sau „sectei” ca fiind total neavenită. O discuție bazată pe argumente devine astfel imposibilă.

Apoi, un aspect complementar, face ca puținele demersuri de a discuta totuși public chestiunea „pandemiei” să se lovească de incapacitatea vectorilor de opinie de a privi și dincolo de granițe. Majoritatea dezbaterilor abordează chestiunea Covid exact cum abordează orice alte chestiuni din sfera publică, ca pe o chestiune strict internă, fără nicio legătură cu ceea ce se petrece în lumea de afară, căutând în consecință soluții la nivel local la problemele abordate ca fiind tot locale.

În consecință, însăși existența Davos, WEF, Soros, Gates, Schwab etc. devin simple amănunte în dezbaterile interne, fără prea mare legătură cu activitatea vreunui secretar de stat din minister, fără prea mare legătură cu micile cotonogeli și păruiele între guvernanți, iar așa-zisa presă întărește iluzia acestui clopot de sticlă la adăpostul căruia s-ar putea rezolva, chipurile, orice chestiune lega-

Chiar și presupusele voci independente suferă de această abordare și propagă din nișele lor de pe Youtube, bloguri, social media etc. aceeași imagine trunchiată a realității.

În final, publicul larg, ne-informat sau dez-informat, păcătuiește prin propria lipsă de entuziasm în a căuta date și informații, lăsându-se spălat pe creier de predicatorii Antenei3 sau Pro TV, de elucbrațiile de pe Digi sau de pe diversele siteuri așa-zise „de știri”.

Ca un epilog la chestiunea gardurilor concentrice ce se ridică în jurul individului, tot mai izolat de sursele reale de informații, merită să amintim și cenzura copioasă practică de BigTech, de platformele de social-media, agențiile de presă, de televiziunile corporatiste, de presa tipărită corporatistă etc.

Există și o abordare circulară aici, în sensul că pentru a compromite definitiv accesul individului la informația reală, aceeași presă ce funcționează ca și cutie de rezonanță a Davosului, devine nu doar emitent de „știri”, dar și verificator (*fact checker*) pentru sursele independente, delegitimând orice sursă care prezintă o altfel de realitate decât cea „oficială”.

Astfel, dacă orice nefericit „pupător de moaște covidiene” are acces la spațiul public și la scena publică, ba încă este și remunerat pentru această prestație samavolnică, medicii, cercetătorii sau universitarii, specialiștii din domeniul virusologiei, imunologiei etc. se văd nu

doar cenzurați, dar și reprimăți pentru îndrăzneala de a deschide măcar subiectul Covid din perspective reale, științifice!

Avem cazul „World Freedom Alliance” la care au aderat mii de medici și specialiști de pe tot globul, în clipa de față îndepărtați de pe Facebook, definitiv șterși de pe Twitter, cu conturile suprimate pe Youtube, împiedicați să-și publice cercetările științifice în publicații de specialitate! Mai mult, când aceeași medici au refuzat să tacă, organe de presă precum BBC nu s-au sfiit să-i împoaște cu noroi din cap până-n picioare, iar dacă au ieșit în Hyde Park, căutând contactul direct cu cetățenii, organele de ordine nu s-au sfiit să îi pună în cătușe și să îi rețină!

Așa se face că, deși vorbim despre „stakeholder capitalism”, concept căruia Klaus Schwab și „marii preoți” ai globalismului îi ridică osanale, capitalismul „părților interesate”, iată că devine aproape imposibil să discuți public despre „pandemia părților interesate”. Și despre „stakeholderii plandemiei”!

Dar, cartea de față ne ajută să îi descoperim! Și nu doar să îi descoperim, ci chiar să îi înțelegem. Nu întâmplător am făcut aici legătura între cărțile lui Klaus Schwab, căci așa cum ne relevă și Modeste Schwartz, „pandemia”, capitalismul „părților interesate” și Green Deal-ul (american și european deopotrivă) fac parte din același scenariu sumbru de supunere a individului și de transformare a lui într-un simplu sclav al „elitelor” de la